

Afgjørelse af hele Forholdet ved Betaling, i hvilken sidste Henseende der jo dog taler langt mere for, at den Vedkommende skal have Afgang til almindelig Procedure ved Domstolene, forinden Dommen falder, end i det førstnævnte af de to Tilfælde. Jeg tror derfor ikke, det vil være hensigtsmæssigt at forsøge paa at sætte en hel ny Fremgangsmaade istedetfor den ældre Procedure i Begælsager, hvorunder der søges Dom til Betaling. Det anser jeg for meget betænkeligt, og navnlig mener jeg, at der er endnu mindre Grund til det nu for Tiden, hvor man jo staar lige overfor en snarlig Forelæggelse af de nye Reformlove. Netop i et saadant Dilemma synes jeg ikke, der er Grund til at røre mere ved den bestaaende Rettsforfatning end aldeles nødvendigt. Derimod indtrømmer jeg, at der, naar man vil se sig om efter Midler til at afforte Begælproceduren, maatte kunde være Anledning til at følge den Anvisning, der er given af en anden æret Taler (Jessen), nemlig til at foreskrive Gjæsteretsforfølgning i alle Begælsager, og ikke blot i saadanne Sager imellem Handlende. Men ligesom jeg paa den ene Side ikke vil modsætte mig det, hvis der fra Rigsdagens Side, herfra eller fra det andet Hingss Side, maatte blive stillet og vedtaget bestemte Vædringsforslag i saa Henseende, saaledes vil jeg dog paa den anden Side sige, at det forekommer mig, at det ingenlunde er saa klar en Sag, at der er nogen Grund dertil, og netop den Omstændighed, at Begælsager bruges i saa stort et Omfang udenfor Handelsstanden, synes mig nok kunde tale for, at man ikke der skulde skrive til en saadan Forholdsregel som til at indføre Gjæsteretsforfølgning, som jo ikke alene vil medføre en hurtigere Rettsforfølgning — hvorvidt man overhovedet er en saa stor Elsker af at forstaae Kreditor en saa hurtig Rettsforfølgning som muligt i ethvert givet Tilfælde, er forøvrigt en Smagssag — men tillige en noget dyrere Rettsforfølgning. Ved Begælsager, der forekomme i Handelsverdenen, og som derfor ikke dreie sig om ganske ubetydelige Beløb, vinde disse Rettsgebyrer bort som en Omstændighed, der kun har ganske lidt at betyde; men naar man tænker sig, Begælsager brugte meget i det almindelige Liv og tildels ogsaa mellem Smaafolk, ere disse Rettsgebyrer ikke saa ganske ubetydelige Beløb sammenlignet med, hvad hele Sagen dreier sig om. Men, som sagt, nogen egentlig større Betænkelighed har jeg ikke ved at gaa ind derpaa, forsaavidt man ved en saadan Foranstaltning holder sig indenfor de bestjendte Kammer i alle Henseender og ikke danner noget ganske Nyt eller noget meget Indgribende. Forsaavidt den samme ærede Taler, der fremsatte denne Tante om Gjæsteretsforfølgning, omtalte § 3, Littr. b., og blandt de Indsigelser, der kunde admitteres, nævnte den, der angaa Begælsagers Indretning og Indhold, gjælder netop den Bemærkning, jeg fremsatte før, at disse ordret ere tagne

fra Fr. 18de Mai 1825, der betegner de tilstedeliggende Indsigelser netop paa den samme Maade, og det forekommer mig, at der er al Grund til at fastholde disse Udtryk. Det er netop en af de Bestemmelser i Forordningen, som Praxis jo idelig har bestjæftiget sig med i en lang Række af Aar, og hvor man har vænnet sig til en bestemt Fortolkning af Udtrykkene, i hvilken Henseende man let kunde forvirre Folk, hvis man forsøgte at sætte andre Udtryk i Stedet. Tanken selv finder jeg i det Hele taget er rigtig. Det vilde være aldeles umuligt at afskjære en Mand fra at gjøre en Indsigelse, som har Hjemmel i selve Begælsagers Indhold, men jeg ser ikke, at der her kan opstaa særlig Forfintelse, fordi en saadan Indsigelse hører til den Slags Indsigelser, som man i Reglen ikke kan faae Udsættelse for til at føre Beweis eller Sligt, thi det vil være en Indsigelse, der vil være af den Natur, at den ikke trenger til noget Beweis, det Forønbne ligger for, naar man blot beser selve Begælsagen. Det, at jeg mener, at disse Indsigelser ikke kunne give Anledning til nogen særegen Forhaling af Sagen, hænger sammen med den Bemærkning, jeg vil gjøre til § 5, hvor den samme ærede Landsdødsmand mente, at det var urigtigt, naar der i Paragrafen var sagt, at der ikke maatte gives den Indstævnte mere end 8 Dages Udsættelse til at fremme sit Tilsvær i Sagen; der var i disse Ord indeholdt en Forudsætning om, at han skulde have Udsættelse blot for at give Tilsvær. Det tror jeg ikke godt kan undgaaes, idetmindste ikke, uden at man saa maatte have en videregaaende procesuel Regel, forskjellig fra det hidtil Bestaaende. Efter den hidtil bestaaende Proceslovgivning mener jeg, at der ikke kan være Tale om, at man i Begælsager kan negte Indstævnte en kort Udsættelse for at give Tilsvær, thi han maa jo dog have Lov til at beser Begælsagen. Derfor kan han skulde være forpligtet til øieblikkelig at give Tilsvær uden Udsættelse, maatte det idetmindste være foreskrevet, at Begælsagen eller en verificeret Afskrift af Begælsagen maatte være tilstillet ham samtidig med Stævningen. Men naar det ikke er Tilfældet, og han altjaa først i Retssmødet ved Sagens Inkamination faar Leilighed til at se selve Begælsagen, for derefter at overveie, hvorledes han vil indrette sit Forsvar, maa der dog gives ham en kort Udsættelse. Derfor tror jeg, at en saadan Udsættelse i Sagen ikke kan undgaaes, og den er der heller ikke stor Fare ved. Faren opstaaer naturlig først, naar der bliver Spørgsmaal om yderligere Udsættelser, thi det, at der engang gives 8 Dages Udsættelse for at give Tilsvær, at Tilsvær saa gives, og at Sagen derpaa optages, forekommer mig at være en meget respektabel hurtig Fremme af en saadan Sag. Det, der kunde være betænkeligt, var, at der kunde forlanges yderligere Udsættelser, men netop om disse yderligere Udsættelser gjælder det, at der kan den særegne Begrænsning af Begæls-